

INSTRUKCJA

W SPRAWIE STOSOWANIA KRAJOWYCH NORM UBYTKÓW NATURALNYCH IMPORTOWANYCH RUD ŻELAZA, MANGANU I CHROMU

I. Przepisy ogólne

1. Ubytkiem naturalnym jest zmniejszenie masy (ciężaru) importowanych rud żelaza, manganu i chromu, zwanych dalej „rudami”, spowodowane:

- 1) zachodzącymi procesami biochemicznymi i fizycznymi (rozkurz, wymywanie, wysychanie),
- 2) czynnościami manipulacyjnymi (przyjmowanie, wydawanie, składowanie, transportowanie, przemieszczanie, sortowanie, rozkruszanie),

któremu nie można zapobiec przy obecnym stanie wiedzy i stosowanej technice.

2. W zależności od miejsca powstania oraz czynności związanych z obrotem ubytki naturalne rud dzielą się na:

- 1) ubytki powstające w czasie przechowywania rud na składowiskach,
- 2) ubytki powstające w czasie załadunku i wyładunku rud.

3. Krajowe normy ubytków naturalnych rud służą do obliczenia dopuszczalnych ubytków i stwierdzenia, czy rzeczywiste ubytki mieszczą się w granicach norm, czy też je przekraczają. Rzeczywiste ubytki rud powstałe w okresie obliczeniowym ustala się i rozlicza wyłącznie na podstawie spisu z natury (inventaryzacji).

4. Rzeczywiste ubytki wykraczające poza granice ustalone krajowymi normami ubytków rud należy traktować jako niedobory. W razie ustalenia niedoborów należy przeprowadzić postępowanie wyjaśniające jak w przypadku strat w mieniu. Postępowanie wyjaśniające powinno być prowadzone zgodnie z przepisem § 49 ust. 1 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 16 listopada 1983 r. w sprawie ogólnych zasad prowadzenia rachunkowości przez jednostki gospodarki społecznej (Monitor Polski Nr 40, poz. 233).

5. Niedopuszczalne jest:

- 1) odpisywanie ubytków naturalnych rud przed faktem ich powstania oraz bez uprzedniego komisijnego i protokolarnego ich stwierdzenia,
- 2) odpisywanie ubytków naturalnych rud przekraczających ubytki rzeczywiście stwierdzone.

6. Ubytki naturalne rud w granicach norm i ubytki rzeczywiste ustala się i rozlicza zgodnie z zasadami opracowywania i stosowania norm ubytków naturalnych, stanowiącymi załącznik do zarządzenia Ministra Gospodarki Materiałowej z dnia 14 grudnia 1983 r. w sprawie zasad opracowywania i stosowania norm ubytków naturalnych oraz stałego doskonalenia metodyki ustalania wysokości

ubytków w gospodarce magazynowej i transporcie (Monitor Polski Nr 42, poz. 243).

7. Ogólne ilości ubytków naturalnych rud w granicach norm ustala się przez zsumowanie ubytków naturalnych, powstałych podczas składowania, załadunku, i wyładunku, oddzielnie dla każdej rudy za dany okres obliczeniowy, zgodnie z tabelami krajowych norm ubytków naturalnych rud.

II. Przepisy szczegółowe

8. Krajowe normy ubytków naturalnych powstających podczas składowania oraz załadunku i wyładunku określają załączniki nr 1 i 2 do zarządzenia.

9. Przy ustalaniu ubytków naturalnych rud powstających w procesie składowania lub podczas załadunku i wyładunku należy stosować sposób obliczania podany w części II ust. 5 i 7 załącznika do zarządzenia, o którym mowa w ust. 6 niniejszej instrukcji. Wysokość ubytku naturalnego rud w granicach normy oblicza się według wzoru:

— w odniesieniu do ubytku powstałego podczas składowania:

$$U = \frac{Z \times N \times Y}{100}$$

gdzie:

U — ubytek naturalny w granicach normy,

Z — średni dzienny stan magazynowy,

N — obowiązująca norma ubytku naturalnego w procentach,

Y — stosunek okresu obrachunkowego do okresu, dla którego ustalono normę ubytku,

albo według wzoru:

— w odniesieniu do ubytku powstałego podczas składowania lub załadunku i wyładunku:

$$U = \frac{W \times N}{100}$$

gdzie:

U — ubytek naturalny w granicach normy

W — masa składowanej rudy w okresie, dla którego ustalono normę ubytku, lub masa rudy załadowanej albo wyładowanej,

N — obowiązująca norma ubytku naturalnego w procentach.

10. Ustalone w załącznikach nr 1 i 2 do zarządzenia dopuszczalne ubytki naturalne rud są wartościami przeciętnymi i obowiązują w ciągu całego roku.

207

ZARZĄDZENIE PREZESA NARODOWEGO BANKU POLSKIEGO

z dnia 16 września 1985 r.

w sprawie szczegółowych zasad rozliczeń pieniężnych jednostek gospodarki społecznej.

Na podstawie § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 1985 r. w sprawie zasad rozliczeń pieniężnych jednostek gospodarki społecznej (Dz. U. Nr 43, poz. 204) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozliczenia pieniężne z tytułu umów między jednostkami gospodarki społecznej mogą być dokonywane gotówkowo lub bezgotówkowo.

§ 2. Formę rozliczeń ustalają strony w drodze umo-

wy, z wyjątkiem wypadków, o których mowa w § 8 ust. 2. W razie braku ustaleń umownych formę rozliczeń określa wierzyciel.

§ 3. 1. Czeki gotówkowe na kwoty powyżej 50.000 zł jednostki gospodarki uspołecznionej obowiązane są wystawiać w formie imiennej na rzecz określonej osoby.

2. Wystawca czeku obowiązany jest wpisać na przedniej stronie czeku imię i nazwisko osoby podejmującej gotówkę w banku, a na odwrotnej stronie czeku — cechy jej dowodu tożsamości (seria, numer, miejsce wystawienia).

3. Banki stwierdzają tożsamość osób podejmujących gotówkę na podstawie czeków imiennych.

§ 4. 1. Polecenie przelewu stanowi udzieloną bankowi dyspozycję dłużnika obciążenia jego rachunku określoną kwotą i uznania tą kwotą rachunku wierzyciela.

2. Bank może odmówić przyjęcia polecenia przelewu nie znajdującego pokrycia w środkach na rachunku dłużnika, którego stan finansowy uniemożliwia terminowe wywiązywanie się z zobowiązań.

3. Bank obciąża rachunek dłużnika najpóźniej w następnym dniu roboczym po przyjęciu polecenia przelewu, jeżeli stan środków na to pozwala.

4. Jeżeli w ciągu miesiąca od dnia przyjęcia przez bank polecenia przelewu nie nastąpi, wskutek braku środków, obciążenie rachunku dłużnika, bank zwraca dłużnikowi polecenie przelewu.

§ 5. 1. Czek rozrachunkowy służy tylko do rozrachunku między stronami i stanowi dyspozycję wystawcy czeku udzieloną bankowi do obciążenia jego rachunku kwotą, na którą czek został wystawiony, oraz uznania tą kwotą rachunku odbiorcy czeku.

2. Na wniosek posiadacza rachunku bank może potwierdzić czek rozrachunkowy, rezerwując jednocześnie ze środków posiadacza rachunku odpowiednią kwotę na pokrycie czeku. Bank może potwierdzić również czek niezpełny.

3. Czek rozrachunkowy może być przyjęty do realizacji przez bank, w którym odbiorca czeku posiada rachunek, w celu uznania tego rachunku i obciążenia rachunku wystawcy czeku. W razie braku pokrycia na rachunku wystawcy czeku, bank zwraca czek podawcy po upływie 5 dni roboczych od dnia jego otrzymania, obciążając kwotą czeku uprzednio uznany rachunek.

4. Termin przedstawienia do zapłaty czeku rozrachunkowego i potwierdzonego czeku rozrachunkowego wynosi 10 dni od dnia wystawienia czeku.

§ 6. 1. Rozliczenie w formie akredytywy polega na pokrywaniu określonych płatności przez bank ze środków dłużnika, z zachowaniem warunków ustalonych przez dłużnika.

2. Termin ważności akredytywy liczy się od daty jej otwarcia i wynosi 30 dni. W uzasadnionych wypadkach bank dłużnika może termin ten przedłużyć.

§ 7. 1. Rozliczenie w formie inkasa bankowego następuje na podstawie żądania zapłaty wystawionego przez wierzyciela i złożonego w banku prowadzącym rachunek dłużnika (inkaso bezpośrednie) lub w banku prowadzącym rachunek wierzyciela (inkaso pośrednie). Za obsługę inkasa bezpośredniego i pośredniego bank pobiera opłaty w wysokościach ustalonych w odrębnych przepisach.

2. Żądanie zapłaty stanowi przekazaną bankowi dyspozycję wierzyciela obciążenia określoną kwotą rachun-

ku dłużnika i uznania tą kwotą jego rachunku. Doina granica dla jednego żądania zapłaty wynosi 50.000 zł.

3. Obciążenie rachunku dłużnika następuje po wyrażeniu przez niego akceptu na zapłatę. Akcept żądania zapłaty powinien być bezwarunkowy. Akcept może dotyczyć całości lub części kwoty objętej żądaniem zapłaty.

4. Dłużnik może upoważnić bank do pokrywania z jego rachunku określonych zobowiązań w terminie płatności, jeżeli przed upływem tego terminu nie złoży odmowy akceptu.

5. Akcept lub odmowa akceptu nie pozbawiają dłużnika i wierzyciela prawa do późniejszego wystąpienia z wzajemnymi roszczeniami.

6. Jeżeli dłużnik w ciągu miesiąca po terminie płatności nie wyrazi akceptu żądania zapłaty albo jeżeli zaakceptowane żądanie zapłaty nie zostanie, wskutek braku środków, pokryte w ciągu miesiąca po terminie płatności, bank zwraca wierzycielowi żądanie zapłaty.

§ 8. 1. Połączenie pobrania stanowi udzieloną bankowi dyspozycję wierzyciela uznania jego rachunku określoną kwotą i obciążenia tą kwotą rachunku dłużnika. Bank uznaje rachunek wierzyciela w ciężar rachunku dłużnika najpóźniej w następnym dniu roboczym po przyjęciu polecenia pobrania. Obciążenie przez bank rachunku dłużnika nie wymaga jego zgody.

2. Poleceniem pobrania mogą być rozliczane, bez konieczności uzgodnienia tej formy rozliczeń w umowie, należności dotyczące:

- 1) płatności objętych tytułami wykonawczymi bądź prawomocnymi tytułami egzekucyjnymi oraz płatności objętych dokumentami mającymi moc tych tytułów,
- 2) kar i odszkodowań umownych oraz odsetek za opóźnienia w zapłacie do kwoty 300.000 zł, jeżeli kary te i odsetki nie zostały zapłacone przez dłużnika i nie są przez niego kwestionowane,
- 3) przewoźnego, opłat dodatkowych i kar za przetrzymywanie wagonów, przypadających na rzecz Polskich Kolei Państwowych, oraz usług transportowych świadczonych przez pozostałe państwowe i spółdzielcze jednostki transportowe,
- 4) usług telekomunikacyjnych oraz dostaw energii elektrycznej i gazowej,
- 5) zapłaty za wyroby spirytusowe i spirytus luzem, dostarczane przez producentów,
- 6) rozliczeń z budżetem, w których stosowanie poleceń pobrania wynika z odrębnych przepisów,
- 7) rozliczeń banków.

3. W razie braku środków w ciągu 5 dni roboczych na rachunku dłużnika na pokrycie polecenia pobrania, bank zwraca polecenie pobrania wierzycielowi, a kwotą tego polecenia obciąża jego rachunek.

4. Tytuły egzekucyjne i dokumenty, o których mowa w ust. 2 pkt 1, bank przechowuje do czasu pokrycia, chyba że wierzyciel zażąda ich zwrotu.

§ 9. 1. Zobowiązania wynikające z umów polegających na świadczeniach okresowych mogą być regulowane w formie rozliczeń planowych.

2. Regulowanie zobowiązań w ramach rozliczeń planowych następuje poleceniem przelewu, w ustalonych umową okresach i kwotach, niezależnie od wartości wykonanych świadczeń.

3. Wyrównanie rozliczeń na podstawie otrzymanych faktur następuje co miesiąc. Strony mogą w umowie termin ten skrócić lub przedłużyć.

§ 10. 1. Niezależnie od form przewidzianych w poprzedzających przepisach strony mogą dokonywać rozliczenia wzajemnych wierzytelności w formie ich potrącenia na zasadach prawa cywilnego.

2. Banki mogą również z własnej inicjatywy przeprowadzać potrącenia wzajemnych bezspornych wierzytelności stron.

§ 11. Traci moc zarządzenie Prezesa Narodowego Banku Polskiego z dnia 30 lipca 1982 r. w sprawie szczegó-

lowych zasad rozliczeń pieniężnych jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 18, poz. 159).

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r., z tym że zezwolenia Prezesa Narodowego Banku Polskiego udzielone jednostkom gospodarki uspołecznionej przed 1 lipca 1982 r. na stosowanie w rozliczeniach formy polecenia pobrania utrzymuje się w mocy do dnia 31 marca 1986 r.

Prezes Narodowego Banku Polskiego: p. o. Z. Pakula

208

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I SPORTU

z dnia 29 czerwca 1985 r.

w sprawie warunków bezpieczeństwa osób przebywających w górach.

Na podstawie art. 57 ustawy z dnia 3 lipca 1984 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. Nr 34, poz. 181) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za tereny górskie uważa się tereny położone na wysokości powyżej 400 m nad poziomem morza (n.p.m.) oraz inne, których rzeźba terenu stwarza zagrożenie dla zdrowia i życia lub których zagospodarowanie rekreacyjno-sportowe kwalifikuje do uprawiania turystyki i sportów górskich.

2. Terenowe organy administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw kultury fizycznej i sportu stopnia wojewódzkiego określają tereny leżące poniżej 400 m n.p.m., których rzeźba stwarza zagrożenie dla zdrowia i życia lub których zagospodarowanie rekreacyjno-sportowe kwalifikuje do uprawiania turystyki i sportów górskich.

3. Do wykonywania zadań z zakresu ratownictwa górskiego upoważnione jest Górskie Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe, zwane dalej „GOPR”.

§ 2. 1. Zapewnienie bezpieczeństwa osób przebywających w górach przez terenowe organy administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw kultury fizycznej, sportu i turystyki stopnia podstawowego, zwane dalej „terenowymi organami”, polega na:

- 1) zagospodarowaniu terenów górskich dostępnych do organizowania turystyki i sportów górskich,
- 2) nadzorze nad instytucjami, organizacjami i osobami fizycznymi organizującymi w górach turystykę oraz prowadzącymi działalność w dziedzinie sportów górskich,
- 3) zapewnieniu informacji o terenach, o których mowa w pkt 1; i ich oznakowaniu,
- 4) podejmowaniu decyzji o zamknięciu obszaru powietrznego dla uprawiania lotniarstwa oraz o zakazie korzystania z określonego terenu, szlaku turystycznego, trasy narciarskiej, obiektu lub urządzenia w razie niespełnienia przez nie warunków bezpieczeństwa bądź zagrożenia dla życia lub zdrowia ludzi,
- 5) prowadzeniu działalności profilaktycznej w zakresie bezpieczeństwa w górach.

2. Zapewnienie bezpieczeństwa osób przebywających w górach przez instytucje, organizacje i osoby fizyczne, organizujące w górach wypoczynek i turystykę oraz pro-

wadzące działalność w dziedzinie kultury fizycznej, polega na:

- 1) zagospodarowaniu i eksploatacji urządzeń oraz użytkowanych terenów zgodnie z wymaganiami bezpieczeństwa,
- 2) zapewnieniu ratownikom GOPR w czasie pełnienia służby korzystania poza kolejnością z kolei linowych i wyciągów narciarskich.

3. Zadania określone w ust. 1 terenowe organy realizują we współpracy z GOPR, Polskim Towarzystwem Turystyczno-Krajoznawczym (PTTK) oraz innymi organizacjami i instytucjami działającymi w górach.

§ 3. 1. Za stan i warunki bezpieczeństwa terenów i tras służących uprawianiu sportów zimowych, znajdujących się przy kolejach linowych i urządzeniach wyciągowych, odpowiadają właściciele tych kolei i urządzeń, z wyjątkiem przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”.

2. Trasy i tereny, o których mowa w ust. 1, muszą mieć wytyczone granice. Zostają one przekazane protokolarnie na okres zimowy właścicielowi kolei lub wyciągu narciarskiego przez terenowy organ w uzgodnieniu z właścicielem terenu.

3. Właściciele kolei linowych i wyciągów służących uprawianiu sportów zimowych, którzy nie spełnili warunków określonych w ust. 1 i 2, nie mogą uzyskać zgody terenowych organów na eksploatację tych urządzeń w okresie zimy.

§ 4. W czasie prowadzenia działalności ratowniczej i związanego z nią transportu lub działalności profilaktycznej GOPR współpracuje, w miarę potrzeby, w szczególności:

- 1) ze służbą zdrowia,
- 2) z jednostkami podległymi Ministrom Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych,
- 3) z administracją lasów państwowych.

§ 5. 1. GOPR i jego upoważnieni przedstawiciele są uprawnieni do:

- 1) występowania z wnioskami do kierowników obiektów i urządzeń wypoczynkowych, sportowych, rekreacyjnych i turystycznych, położonych w górach, o usunięcie uchybień stwierdzonych w toku kontroli lub o wstrzymanie eksploatacji,